

ло бодило, низъ гора ходило, трагъ не оставило (пчела). *ib.* p. 532 (пат.). Иди безстрага! Спр. Махни ся отъ тукъ. Ч. 164. Отъ тѣхъ да са не чуе „ви трага, ни гласа“. З. 365.

Траенъ пр. прочный, продолжительный: Той заведе да ся сяди тукъ лень, отъ кой-то да си правятъ по-ярко и трайно платяо. *Х. Х.* 69 p. 132. Нито Само, нито Святоплукъ не могаха да основатъ, както искали, трайна дръжавъ. *ib.* 72 p. 215. Мадрость-та не е строга нито лицемѣрна; тя една доставя истиннитѣ наслажденія; тя само може да ги дава вове време чисти и трайни (*purs et durables*). Т. 134.

Тражимъ м. дл. (западнобол.) ищу: „Та отъ градъ на градъ да ходимъ И да ти тражимъ царе-то“. М. 64. Че да идемъ брака да си тражимъ. Пс. 12, 110. Кинисало раче осмокраче Да ми тражитъ 'уба'а невеста за своего сина осмокрача. М. 22. И така онъ опълъ да тражи свинка-та. Ч. 260.

Трака Трука междом. стукъ! стукъ! Трака трука на Вишина порта. Да излезе Виша Гъркния; Не излезе Виша Гъркния, Тока излезе Вишина-та майка. М. 322. (ср. *tharāka*, s. *turg.* Bruit, fracas).

Траканъ м. св. **Траканъ** м. дл. 1) стукну, стучу (звукотражаніе особой цгрѣ въ кости на доскѣ: Траканъ на таблата); Шемшир сѣ porti тракнѣли, Сребърни халки дрънѣли (*que les portes de bois s'ouvrirent avec bruit*). Д. 44, 24—25. 2) въ действит. знач. гряну: Чувате ли, Господіе, ова пѣсма за васъ я пѣмъ... Хади да тракнемъ... Зк. 67. **Тракане** с. с. стукъ: Нѣкой мина задъ оголената могила съ грѣмливо траканье на праздната ся кола (*громко стуча путой телтой*). Наука. II, 553.

Трамбика с. ж. (цветъ В.) названіе цвѣтка: Карагюзлі Видо ле,—душо ле, Ты трамбика не носишъ, На трамбика мирисашъ. Б. 87.

Трапѣза с. ж. столъ (обѣденный, обыкнов. софра): Хайдути седнали да идатъ—и да помянатъ; Енка имъ трапѣза слагаша. М. 211. Българска-та трапѣза гѣй ся рѣди постыленно: На земѣ-та у кащи ся постила първо рогозскѣ; върху неж хубава ширно-тъкана постылка, около три-тѣ страны ся наръждатъ на подплѣсъ възглавници, въ двата жгъла по едно тумбе, кое-то прикрива праздното мѣсто между двѣ-тѣ възглавници, гдѣ-то ся срѣщатъ жгълъ съ жгълъ. Върху постылкѣ-та ся простира мисала (трапѣза). Ако има одъръ 1½—2 педы високо, то върху него ся наръждатъ всички-тѣ речени накыти. Върху мисалѣ-та ся слагатъ бѣлы габровски тѣвуръ съ по малко соль и чернь пиперъ (и чървентъ чюканъ), за прѣдъ всякий гостъ, до тѣхъ по лѣжидѣ; послѣ ся донасватъ цѣлы наръзани, нѣ не раздробени още